



Oya ve Sıla'nın Park Macerası

hazal semetay



İlkbahar güneşi parkı ısıtıyordu. Oya ve Sıla, parkta oyun oynamak için sabırsızlanıyorlardı. Her yer çiçek açmış, kuşlar cıvıldıyordu.



Parka vardıklarında Sıla hemen salıncağa koştu. Sallanmaya başladı ve çok eğleniyordu. Oya da kaydırağa doğru ilerledi.



Sıla salıncaktan inmek istemedi. Oya'ya, 'Ben salıncakta sallanacağım. Sen git, başka yerde oyna.' dedi. Oya çok üzüldü.



Oya, Sıla'ya bir şey söylemeden, 'Peki, arkadaşım. Ben de kaydıraktan kayarım.' dedi. Kaydırağa doğru yürümeye başladı.



Kaydıraktan kayarken yalnız hissetti. Sıla ile birlikte oynamayı çok özlemişti. Keşke Sıla da onunla birlikte kaydırağa gelseydi.



Bir süre sonra Sıla salıncaktan sıkıldı. Oya'yı aramaya başladı. Onu kaydırağın başında tek başına görünce üzüldü.



Sıla, Oya'nın yanına gitti ve 'Oya, beni affet. Seni yalnız bıraktığım için çok üzgünüm. Birlikte oynayalım mı?' dedi.



Oya, Sıla'nın özür dilemesine çok sevindi. 'Tabii ki oynayalım!' dedi. Birlikte kaydıraktan kaymaya başladılar.



Sonra birlikte tahterevalliye bindiler. Kahkahaları parkta yankılanıyordu. Paylaşmanın ve birlikte oynamanın keyfini çıkarıyorlardı.



Gün batımına yakın eve dönme vakti geldi. Oya ve Sıla, birbirlerine sarılarak, 'Yarın yine parka gelelim!' dediler. Arkadaşlıkları daha da güçlenmişti.